

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko A. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej kwotę 360 (trzysta
sześćdziesiąt) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego, oddalając wniosek o zasądzenia tych
kosztów w pozostałej części.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A.K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 listopada 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurejurisprudencji.

Zdaniem skarżącej, istotne zagadnienie prawne oparte jest na art. 28 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (aktualnie t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1878) w odniesieniu do skutków cofnięcia zgody na hospitalizację przez osobę, która dobrowolnie zgłosiła się do szpitala psychiatrycznego, a która nigdy wcześniej nie była zdiagnozowana jako osoba chora umysłowo i u której nie stwierdzono żadnych zaburzeń psychotycznych. Argumentacja sformułowana przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje jednak podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie występuje to zagadnienie

prawne, innymi słowy, iż możliwa jest odmienna ocena tego problemu. Ponadto treść powołanego wyżej przepisu jest jednoznaczna.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Przesłankę tę skarżąca odniosła do rozbieżności w judykaturze w zakresie wysokości opłaty sądowej w sprawach o ochronę dóbr osobistych, tj. art. 26 ust. 1 pkt 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (obecnie t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 300 z późn. zm.), a także wątpliwości interpretacyjnych, które zdaniem skarżącej wywołuje art. 370 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c. na tle art. 394¹ § 2 k.p.c. Na obecnym etapie postępowania, tj. etapie, na którym rozpoznawana jest skarga kasacyjna w zakresie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i który następuje po skutecznym przeprowadzeniu badania braków formalnych skargi kasacyjnej, wątpliwości zgłoszone przez skarżącą nie mają znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia tej sprawy. Przeciwnego wniosku nie wspiera argumentacja przedstawiona przez skarżącą.

Skarżąca podniosła także, że w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania. Nie sprecyzowała nawet jaki przypadek nieważności postępowania miałby zachodzić, ani w czym się przejawiać. Analizując postępowanie pod tym kątem należy stwierdzić, że nie wystąpił w toku tego postępowania jakikolwiek

przypadek nieważności. Skarżąca w ramach zarzutów skargi kasacyjnej powołała się na naruszenie prawa procesowego uregulowanego w art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. przez ich pominięcie, ale dotyczy to postępowania pierwszoinstancyjnego, które pod kątem nieważności postępowania zostało przeanalizowane przez Sąd Apelacyjny i nie dotyczy uchybień, których nie można byłoby - w razie ich wystąpienia - usunąć przed wydaniem orzeczenia w instancji odwoławczej (por. postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2018 r., sygn. akt I CZ 3/18, www.sn.pl).

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca ostatniej z przesłanek nawet nie wskazała wprost, przy czym stwierdziła, że wniesiona skarga kasacyjna zasługuje również na przyjęcie do rozpoznania, ponieważ przez wydanie zaskarżonego orzeczenia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego oraz do naruszenia konstytucyjnych wolności oraz praw człowieka i obywatela. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie skonkretyzowała także przepisów, które normują powyższe zasady porządku prawnego, wolności oraz prawa człowieka i obywatela. Uzasadnienie tej przesłanki nie zawiera też takiej argumentacji, która wsparłaby tezę o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym; w szczególności - kierując się treścią sformułowanych podstaw kasacyjnych - o naruszeniu, poprzez wydanie zaskarżonego wyroku, norm prawnych uregulowanych w art. 30, art. 31 i art. 41 Konstytucji RP oraz w art. 3 i art. 5 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r., nr 61, poz. 284 z późn. zm.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

aj